

Comentariu - Testament

Poezia apare in fruntea vol. "Cuvinte potrivite" (1927) si este considerata arta poetica argheziana.

"Testament" este o metafora (a cartii); geneza cartii si geneza lumii sunt simultane, la originea amandurora stand cuvantul. Efortul creator este ilustrat in carte, care este inmanata de la o generatie la alta: "Nu-ti voi lasa drept bunuri, dupa moarte/ Decat un nume adunat pe-o carte". Asadar "testamentul" liric al poetului nu face referire la avutia materiala a acestuia, ci la operele create de-a lungul anilor.

Prima strofa sugereaza ideea evolutiei, reflectata in limbajul caracteristic arghezian. Momentul originar, momentul genezei este ilustrat de "seara razvratita", dar acesta nu este un process incheiat, ci unul continuu: "In seara razvratita care vine/ De la strabunii mei pana la tine". Se sugereaza ca evolutia este grea, aspra ("Prin rapi si gropi adanci"), treptele timpului fiind urcate adesea "pe branci". "Treapta" este o metafora, ea insemnand acumulari materiale initial si mult mai tarziu, capatand atribute spirituale.

Fiul este indemnat sa-si aseze cartea "la capatai", pentru a-l calauzi, asemenea Bibliei pe credincios: "Aseaz-o cu credinta la capatai/ Ea e hrisevul vostru cel dintai."

Deasemenea insemna transformare a materiei in spirit: "ca sa schimbam, acum intaia oara,/ Sapa-n condei si brazda-n calimara,/ Batranii-au adunat, printre plavani,/ Sudoarea muncii sutelor de ani." Transformarea uneltelor materiale in unelte spirituale reflecta viziunea de reconvertire a cuvintelor pentru a capata functia lor originara.

In limbajul taranilor, T. Arghezi intuieste intelesuri nebanuite, iar "cuvintele potrivite" se nasc tocmai din cele firesti ale taranilor. "Sapa" este transformata in "condei", "brazda" in "calimara". In urma efortului indelungat, cuvintele au capatat sensuri noi, au devenit potrivite, adica s-au transformat in unelte ale spiritului.

Transformarile sunt nebanuite: uratul devine frumos, veninul devine miere, raul se transforma in bine." Le-am prefacut in versuri si-n icoane/ Facui din zdrente muguri si coroane/ Veninul strans I-am preschimbat in miere,/ Lasand intreaga dulcea lui putere./ Am luat ocară si torcand usure,/ Am pus-o cand sa-mbie, cand sa-njure."

Poetul opune creatiei divine propria sa creatie; cunoasterea directa a lui Dumnezeu nu este posibila, el este "Dumnezeu de piatra"; "Am luat cenusa mortilor din vatra/ Si-am facut-o Dumnezeu de piatra,/ Hotar inalt, cu doua lumi pe poale,/ Pazind in piscul datoriei tale." Cenusa mortilor face trimitere la trecut, prezentul trebuie sa conserve trecutul; iar "hotarul inalt" poate insemna limita dintre "present" si trecut, dar si punctul in care se situeaza Divinitatea (deu absconditus).

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

Adept al esteticii uratului, T. Arghezi cultiva ideea ca uratul poate fi sursa de frumos artistic; "Din bube, mucegaiuri si noroi/ Iscat-am frumuseti si preturi noi." Originea esteticii uratului se afla in "Florile raului" (Baudelaire). T. Arghezi considera ca forta primordiala a cuvintului poate sa amelioreze lumea. Cuvintele capata continuturi semantice noi. Ele au si rolul de a pedepsi ceea ce nu a fost cunoscut pana acum: "E-ndreptatirea ramurei obscure/ Iesita la lumina din padure/ Si dand in varf, ca un ciorchin de negi,/ Rodul durerii de vecii intregi."

In final poetul sugereaza ca poezia este rezultanta comuna a "nuntirii" dintre "slova de foc" (inspiratie) si "slova faurita" (munca)." El, poetul, este "robul" propriei sale creatii, pe care o daruieste oamenilor, dar si lui Dumnezeu: "Robul a scris-o, Dumnezeu o citeste,/ Far-a cunoaste ca-n adancul ei/ Zace mana bunicilor mei."

Ideile in poezie sunt reflectate in enunturi construite prin juxtapunere. Imaginea este sensibilizata prin folosirea enumeratiei ("rapi si gropi adanci"), a metaforelor ("seara razvratita"), concentrarea ideilor: cuvintele nu sunt de prisos, nu pot fi substituite.

-Semnificatiile cuvintului "carte"-

Cuvantul "carte" face parte din vocabularul fundamental al limbii romane, fiind un termen de origine latina, utilizat cu mult inainte de primele documente atestate de limba romana de pe teritoriul tarii noastre. Este o dovada ca exprimarea scrisa era cunoscuta cu mult inainte de redactarea "Scrisorii lui Neacsu" din 1521. In aceste conditii, este normal ca acest termen sa fi devenit polisemantic, fapt valorificat si de T. Arghezi in poezia sa programatica "Testament" aparuta in fruntea primului volum de versuri "Cuvinte potrivite".

Cuvantul "carte" apare in aceasta poezie de patru ori, intr-o distributie aproximativ simetrica, in sensul ca primele doua aparitii sunt la inceputul poeziei, iar ultimele doua spre sfarsitul ei.

Poezia incepe cu doua versuri antologice, prin care poetul sugereaza ca termenul "testament" are o valoare metaforica, simbolica, in sensul ca nu este vorba de o mostenire materiala, cum se stipuleaza intr-un testament obisnuit, ci de o mostenire spirituala: "Nu-ti voi lasa drept bunuri dupa moarte,/ Decat un nume adunat pe-o carte." Aici, substantivul "carte" este, in plan estetic, o metafora ce sugereaza intreaga creatie a poetului. De fapt, am putea vorbi de o sinecdota, adica substituirea intregului cu partea.

Intregul, insemnand opera poetica a lui T. Arghezi, este redus, cu modestie, la proportiile unei singure carti. Sentimentul de modestie este sublimat si prin articularea substantivului cu articolul nehotarat ("o carte"), care sugereaza intotdeauna ca e vorba de un obiect oarecare si nu de ceva deosebit.

Enuntul "un nume adunat pe-o carte" este si el un semn al aceleiasi modestii, cel putin aparente, prin care poetul se prezinta in calitatea de creator al unei opere. Cu sens apropiat reapare

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

termenul si in formularea "Cartea mea-i, fiule, o treapta." In acest context, cuvantul pare sa comunice mesajul ca opera poetului inseamna un pas ascendent in evolutia spirituala a neamului de tarani din care se trage si T. Arghezi.

Metafora "carte" poate avea aici si alte conotatii, cum ar fi aceea mai generala de valoare spirituala, de simbol al culturii.

In viziunea poetului, "cartea" inseamna un adevarat act de innobilare (cu trimitere la robii din care descinde si poetul): "Asez-o cu credinta la capatai./ Ea e hrisovul vostru cel dintai,/ Al robilor cu saricile pline/ De oseminte varsate-n mine."

"Cartea" inseamna pt T. Arghezi simbolul trecerii de la efortul bratelor la truda mintii: "Ca sa schimbam acum, intaia oara,/ Sapa-n condei si brazda-n calimara,/ Batranii-au adunat, printre plavani,/ Sudoarea muncii sutelor de ani."

Acelasi cuvant, purtand de asta data o alta incarcatura metaforica, apare si in versurile: "Intinsa lenesa pe canapea/ Domnita sufera in cartea mea." Aici termenul "carte" pare a avea un sens mai apropiat de cel fundamental, putand fi vorba de un anumit volum, de-o carte cu un anumit titlu din opera poetului. Nu poate fi neglijata conotatia potrivit careia cartea poate sa transmita, sa trezeasca o anumita stare sufleteasca chiar si domnitei, care nu ar avea temeiuri reale de suferinta, sugerandu-se astfel ideea ca respectiva carte are o mare forta de influentare a cititorilor.

Ultima prezenta a cuvantului in discutie este consemnata in versul: "Slova de foc si slova faurita,/ Imparecheate-n carte se marita,/ Ca fierul cald imbratisand un cleste." Aceste versuri constituie o expresiva si persuasiva definitie metaforica a poeziei, a insusi actului creatiei poetice. Asadar cuvantul "carte" ar insemna aici poezie, ca rezultat al contopirii totale dintre inspiratie, har, revelatia poetica ("slova de foc") si truda poetului de elaborare a textului, de selectare a cuvantului celui mai expresiv ("slova faurita").

-Testament - caracterul de arta poetica-

Artele poetice sunt cunoscute inca din antichitatea Greco-Romana, fiind celebre cele ale lui Aristotel si Horatiu, iar in epoca clasicismului francez - arta poetica a lui Boileau. Abia in epoca moderna, acestea nu vor mai fi un fel de tratate despre regulile creatiei, despre munca scriitorului, despre diferitele reguli, nici despre figuri de stil. Artele poetice vor fi niste poezii despre poezie, despre crezul artistic al poetilor.

Artele poetice moderne au fost numite si poezii programatice pentru ca poetii isi exprima programul estetic, adica propria lor conceptie despre creatia artistica, despre mesajul ei, despre mijloacele de realizare artistica despre rolul poetului in viata cetatii.

In chip simbolic, prima arta poetica romaneasca ar putea fi considerata catrenul testamentar al lui

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

Ienachita Vacarescu ("Urmasilor mei Vacaresti/ Las voua mostenire/ Cresterea limbii romanesti/ Si-a patriei cinstire.").

Adevarate arte poetice vor realiza marii poeti incepand cu M. Eminescu ("Numai poetul", "Epigonii", "Eu nu cred nici in Iehova", "Criticii mei", "Scrisoarea a II-a"), G. Cosbuc ("Poetul"), O. Goga ("Rugaciune"), L. Blaga ("Eu nu strivesc corolla de minuni a lumii"), I. Barbu ("Din ceas dedusâ€") etc.

"Testament" este una dintre cele mai cunoscute arte poetice romanesti. T. Arghezi isi incunostiinteaza fiul, respectiv posteritatea ca mostenirea pe care o lasa este creatia sa poetica, denumita cu modestie la modul metaforic "...un nume adunat pe-o carte".

Autorul defineste poezia de mai multe ori, de fiecare data intr-un alt mod, de regula complementar, tinzand spre o definire generala surprinzatoare. Prima oara, poezia este definita intr-o maniera aparent simplista, "am ivit cuvinte potrivite", ceea ce ar reduce poezia la gasirea cuvintelor in masura sa-l exprime pe poet, eventual sa respecte regulile poeziei traditionale privind mai ales rima. De fapt, aceasta sintagma ("cuvinte potrivite") exprima conceptia poetului despre unitatea dintre continut si forma. Aceasta idee se reflecta si in lirica eminesciana, sub forma unei interrogatii poetice: "Unde voi gasi cuvantul ce exprima adevarul?"

De asemenea T.Arghezi precizeaza ca poezia lui se naste din limba vie a poporului, a oamenilor simpli: "Din graiul lor cu-ndemnuri pentru vite".

El poetul este "stapan" adica este un slujitor prin arta sa, al celor ce-l vor urma. Conceptia estetica a lui T.Arghezi cuprinde si ideea ca realizarea poeziei presupune o elaborare indelungata si trudnica, cuvintele fiind "framantate mii de saptamani".

Revenind la definitia poeziei, remarcam faptul ca poetul se refera la specificitatea poeziei legata de arta si de tehnica versificatiei, dar si de imaginile artistice ("icoane") ca element definitoriu pentru transmiterea mesajului poetic ("versuri si icoane"). Metafora "icoane" trimite la definitia eminesciana a poeziei: "voluptos poem cu icoane/ si cu glasuri tremurate".

Spre final, creatia poetica isi gaseste o alta definire metaforica: "Slova de foc si slova faurita/ Imparecheate-n carte se marita". In acest context, poezia este considerate o simbioza intre truda indelungata a elaborarii textului ("slova faurita") si har, inspiratie, care apare ca o adevarata revelatie ("slova de foc"). Ideea unirii totale dintre inspiratie si munca.